

HÁZ, DÉLUTÁN

Az indiai elefánt fénybe kerül a nyugati végeken.
Az emberi leleményességet dicséri,
a javak visszaforgatásának értő gyakorlatáról
tesz tanúbizonyságot,
hogy elefántcsontból készültek a körmei.
S hogy a körmök száma hiányos, az agyarak pedig
teljes létszámban hiányoznak,
az minden bizonnyal annak tudható be,
hogy a gyarmatokról származó dísz tárgyat
– tévesen – játékszerként használták.

A szemközti falon egy lovát fegyelmező lovász –
olcsó másolat Delacroix stílusában,
a fotelre felállva közelről megfigyelhető
az indigóval előrerajzolt kontúr.
A ló színe egyezést mutat az elefántéval,
de anyaga olaj, nem pedig ébenfa.
A festő technikai tudása kielégíthette
a műkedvelő kispolgár igényeit,
épp emiatt meglepő az indokolatlanul kifinomult
ecsetkezelés a festmény egyes részein.
Már-már túlkapás.
A férfi kontyba kötött vörös varkocsa,
és a fedetlenül hagyott hátizomzat hullámozása
impresszív, főleg összehúzott sötétítő mögött,
egy délutáni alvásra elkülönített gyerekeknek.

A függönyök délelőtt még visszaverik
a hőség ostromát, de ahogy a nap
átbukik a tetőgerincen,
a keleti szárny lesz hűvösebb.
A belmagasságot az egész házban elcsalták,

mintha szégyen volna, fölösleges fényűzés
a túl magas szoba, vagy télen nem engedné
felszállni a hőt a festett csík, amely leválasztja
a szoba színterét a fehér plafontól.

OPTIKAI SPÓROLÁS.

A vitrin tükrébe vágott grimasz
nem kevésbé odaillő, mint a papagáj,
a rokokó pár vagy a vízhordó leány,
legfeljebb anyagában különbözik:
furcsán hat az eleven hús mozgása
a porcelánok ásványszintű létezése közt.
Van valami illetlen ebben az eklektikában:
fatörzs és tollazat, szakadt gúnya és krinolin,
aranybevonat és matton hagyott érdesség.
De mindahányan horgolt szigetek lakói
a fényes furnérlemezen, a terítők demokratikus
leosztása konstatálható. S ez mint rendszer
elfogadható az összevisszaságban.

A leghűvösebb fekvés hanyatt a szőnyegen esik.
Itt megtapasztalható az a furcsa kiszolgáltatottság,
amely függőleges helyzetben ritka:
bármelyik pillanatban ránk zuhanhat
tíz faragott karjával a vaskarika,
hiába mondták, hogy a csillár nemcsak önmagát,
de egy felnőtt ember súlyát is elbírná magán.
A terheléses mutatvány mikéntjéről leginkább
nyitott szemmel képzelődünk – szükségünk van
a részletekre a hihetőség érdekében –,
míg csukott szemmel egy másik próbát kell kiállnunk:
a szőnyeg alatti nagy lefolyó aktivizálódik,
és szép lassan magába szippant mindent, ami
a szobában van, minket is.

SZENVEDŐ

Képzeletben örökbe fogadni egy csúnya kutyát,
aztán papírborítékban enciánkéket és meggypirosat
vásárolni (értsd: magát a színt).

Megmártózni a folyóban,
megszáritkozni a napon,
miközben a jövőről beszélgetni.

*(A magyar igeragozás nem ismer
jövő idejű igeragot,
azt a jelen idejűvel fejezi ki.)*

A talált gyöngyöt visszadobni
a kavicsok közé, mert műanyag.

Nem sietni, nem nézni órát.

Felszabadulni, mint a pohár buborékjai.

Aztán visszabújni a kő alá.

*(A főnévi igenév szenvedő alakja
a va/ve végű határozói igenévvel képezhető.
Pl.: szeretni – > szeretve lenni.)*